

Super pædagogiske projekter – ikke for sjov

Linda Madsen, Ingeniørhøjskolen i København

Kommentar til "Robotteknologi og leg som arena for tværfagligt samarbejde" af Gunver Majgaard i MONA, 2010(2)

Artiklen er spækket med gode, veldokumenterede idéer til hvordan et tværinstitutionelt kursus kan skrues sammen til at bringe viden i spil for at skabe nye teknologiske løsninger – og oven i købet med interessante produkter in mente. Deltagerne i det tværinstitutionelle kursus er fra tre uddannelser: fra det tekniske område design-, produktions- og maskiningeniørstuderende, fra det pædagogiske område pædagog- og lærerstuderende og fra det sundhedsfaglige område ergo- og fysioterapeutstuderende. Indholdet af kurset har mange interessante elementer som peger frem mod at de studerende skal udvikle brugbare og nødvendige kompetencer til deres fremtidige professionelle liv. Som det nævnes i artiklen, får de en dyb forståelse af deres eget fagområde og forståelse af andre fagområder, og de skaber ny fælles tværfaglig viden og kontekst. Særlig interessant er forståelse af nødvendigheden af hvordan ens egen viden i konstellation med andre vidensområder kan skabe ny viden og kvaliteten – til forskel fra den isolerede viden som de studerende måtte have inden for deres eget fagområde i forsøget på løsning af en bestemt opgave. Den kreative platform indgår som centralt element i kursustilrettelæggelsen og vidner om at læringen er helt i højsædet i tilrettelæggelsen. Denne metode til idégenerering egner sig fortrinligt til fx ingeniøruddannelserne hvor et af målene for studieprojekterne er at skabe et teknisk produkt. Stor ros til hele konceptet.

Artiklen lægger vægt på at forklare hvordan kurset er designet, og på hvilket pædagogisk videnskabeligt fundament. Mine kommentarer går på realiseringen af nye pædagogiske tiltag som kurser som dette, særligt de kurser som indledningsvis er båret af ildsjæle og har været støttet af fonde, og som efterfølgende skal afholdes med de ressourcer og med den underviserstab som er til rådighed på uddannelsesinstitutionerne.

Tendensen er at mange velmenende pædagogiske projekter søsættes, men efterfølgende har en svær gang på jord. Ildsjælene driver det frem inden for deres eget uddannelsesområde i et afgrænset forløb, mange nikker til de gode idéer som burde udbredes til resten af uddannelsesinstitutionen, men der er hverken midler, vilje eller kompetencer til at implementere de nye metoder fuldt ud. Uden tvivl tager de involverede undervisere idéer med fra de pædagogiske projekter til deres efterfølgende undervisningspraksis – og så er meget jo nået.

Det er yderst omfattende og krævende at implementere nye pædagogiske koncepter til fulde – eller rettere sagt så de fører de gode intentioner med sig og ikke bare opnår at blive en engangsforestilling. Hvis målet er at udvikle nye kompetencer hos de studerende som ikke allerede er en del af studieordningen og del af læringsmål for kurserne, kræver det en storstilet indsats – totalt set en større kolbøtte. Det er flot hvis de involverede parter formår at holde vind i sejlene – og dermed vedvarende at skabe rum på uddannelsen for det nye kursus.

For at få kurser som fx "Robotteknologi og leg som arena for tværfagligt samarbejde" implementeret som en del af den konkrete uddannelse kræver det først og fremmest at banen bliver kridtet op for at skabe et enigt bagland, det vil sige hos ledelsen og de involverede undervisere. I dette tilfælde handler det endda om ledelser på tre forskellige uddannelsesinstitutioner samt underviserne på samme, hvilket ikke gør opgaven mindre. Afgørende er det indledningsvis at ledelsen bakker op om projektet ressourcemæssigt, dvs. tildeler den nødvendige tid til medarbejdere tilknyttet kurset – både koordinatore og undervisere som skal samarbejde med hinanden på og uden for institutionen. At skulle overbevise en ledelse om at flytte udgifter fra en post til et nyt pædagogisk projekt kræver ofte indledningsvis midler udefra til at bevise nytten af et nyt kursus med de omkostninger det måtte kræve. At realisere pædagogiske opgaver bliver på den måde en tung opgave at løfte, idet der oftest skal bruges mange ressourcer på at søge om eksterne midler. Uddannelsesinstitutionernes opgave er at levere undervisning af høj kvalitet, så det kan undre at en sådan omvej er nødvendig.

Kompetenceudvikling fra de involverede undervisere er et yderst centralt omdrejningspunkt i en proces med at tilvejebringe nye undervisningsmetoder og -forløb. Er underviserne åbne over for og motiverede til at indgå i et sådant forløb? Har de den nødvendige, anvendelige viden som skal facilitere de nye undervisningsmetoder, som fx Den Kreative Platform? Formår alle undervisere at omdanne pædagogisk teori til undervisningsforløb baseret på en tænkning som måske ligger langt fra deres måder at tænke undervisning på? Og hvad med viljen i det hele taget til at flytte sig fra en måske mangeårig måde at forvalte sit underviserjob på?

Grundige overvejelser og viden om den involverede undervisergruppe bør ligge til grund for tilbud om kompetenceudvikling som forberedelse til kurset. Den enkelte underviser skal føle sig parat og reelt set formå at tilrettelægge sin undervisning

således at den matcher intentioner og mål for hele kurset. Uddannelses tilbud i den forbindelse bør ligge som optakt til kursusafholdelsen, altså inden kurset faktisk bliver afholdt – måske endda i semestret før. Og hvilken studieleder kender til næste semesters fordeling af underviserressourcer et halvt år i forvejen?

Vigtig er også underviserens evne til at samarbejde om at afvikle kurset, måske i kraft af roller som koordinatore. Det er krævende at få et forløb på 13 uger til at køre – man skal mødes og orientere hinanden og fra starten stikke retningslinjer ud for at skabe konsistens således at studerende oplever ro omkring de rammer som de i forvejen kan være usikre på.

Flere udfordringer kalder på en indsats: Ikke mindst skal også de studerende indstille sig på opgaven, dvs. forstå hvordan de skal agere under den uvante undervisningsform – nogle vil juble, andre vil vægre sig og skulle hjælpes på vej af kompetente undervisere. Der skal desuden tænkes i tid og sted for samarbejde imellem undervisere og studerende fra de deltagende institutioner i kursusforløbet, evt. med it-kommunikationsmuligheder og derudover it-support.

Mit håb til kurset er at det vil overleve i sin essentielle form, og det glæder mig at læse at idéen implementeres som en fast del af uddannelserne i fremtiden. Gavnligt ville det også være at det gode kursuskoncept finder vej videre til andre uddannelsessammenhænge som ikke er støttet med midler fra European Regional Development Fund eller andre fonde. Med andre ord hvordan det interessante koncept og idéerne derfra kan genanvendes på tværs af uddannelser fremover med de ressourcer og med den underviserstab som er til rådighed på uddannelsesinstitutionerne.

Til sidst vil jeg give et skulderklap til projektets ansvarlige og til ildsjæle som måtte have lyst til at kaste sig ud i lignende pædagogiske projekter.